

Кърт Вонегът

ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ВЕЧНОСТТА

Бяха отраснали врата до врата в покрайнините на града, край ниви, гори и овощни градини, край една красива камбанария, която принадлежеше на училището за слепи.

Сега бяха по на двайсет, без да са се виждали близо година. Отношенията помежду им винаги бяха шеговити и приятелски, но никога не бе ставало дума за любов.

Името му беше Нют. Нейното бе Катрин. В ранния следобед Нют почука на вратата на Катрин.

Катрин излезе да отвори. В ръката си държеше дебелото лъскаво списание, което четеше. То бе посветено изцяло на булчински костюми.

– Нют! – възкликна тя. Беше изненадана, че го вижда.

– Искаш ли да се поразходим? – попита той. Беше срамежлив, дори с Катрин. Прикриваше стеснителността си, като говореше разсеяно, сякаш това, което истински го интересуваше, се намираше някъде много далеч – като че ли беше таен агент, прекъснал за малко мисията си между прекрасните, далечни и зловещи нейни пунктове. Винаги говореше така, дори и когато ставаше дума за неща, които го засягаха дълбоко.

– Да се поразходим? – попита Катрин.

– Единият крак пред другия – отвърна той, – през поляни и мостове...

– Нямах представа, че си в града – каза Катрин.

– Току-що пристигнах.

– Още си в армията, както виждам.

– Остават ми седем месеца. – Беше ефрейтор в артилерията. Униформата му бе изпомачкана. Обувките му бяха прашни. Нуждаеше се от бърснене. Протегна ръка към списанието. – Дай да видя хубавата книжка.

Тя му го подаде.

– Скоро се омъжвам, Нют.

– Знам. Хайде да се поразходим.

– Имам ужасно много работа. Сватбата е след седмица.

– Ако се разходим, бузите ти ще порозовеят. Ще станеш розова булка. – Той разлисти страниците на списанието. – Розова булка като тази... като тази... като тази... – Нют ѝ показа розови булки.

Катрин се замисли за розовите булки и порозовя.

– Това ще е моят подарък за Хенри Стюарт Чейсънс – продължи Нют. – Като те изveda на разходка, ще получи розова булка.

– Знаеш как се казва? – учуди се Катрин.

– Мама ми писа – отвърна той. – От Питсбърг е, нали?

- Да. Ще го харесаш.
- Може би.
- Ще... ще дойдеш ли на сватбата, Нют?
- Съмнявам се.
- Отпуската ти не е достатъчно дълга?
- Отпуска ли? – учуди се той. Разглеждаше реклама за сребърни прибори, отпечатана на две страници. – Не съм в отпуска.
- О!?
- Аз съм това, което наричат „самоволно отлъчил се“.
- О, Нют! Не може да бъде!?
- Може – отвърна той и продължи да разглежда списанието.
- Защо, Нют?
- Исках да разбера кои сребърни прибори предпочиташ. – Той започна да чете имена на модели от списанието. – „Албърмарл“? „Хийтър“? „Леджънд“? „Рамблър Роуз“? – Вдигна очи и се усмихна. – Смятам да подаря на теб и съпруга ти лъжица.
- Нют, Нют, кажи ми, наистина...
- Искам да дойдеш с мен на разходка.
- Катрин закърши ръце, по сестрински разтревожена.
- Нали ме излъга, че си избягал?
- Той подсвирна тихо като полицейска сирена и повдигна вежди.
- Къде... Откъде? – попита тя.
- От Форт Браг.
- В Северна Каролина?
- Да. Близо до Файетвил, където е учила Скарлет О'Хара.
- Как дойде дотук?
- Нют изправи палец и направи жеста на автостопаджиите.
- Два дни – добави той.
- Знае ли майка ти?
- Не дойдох, за да видя нея.
- А кого?
- Теб.
- Защо мен?
- Защото те обичам. А сега можем ли да излезем на разходка? Единият крак пред другия, през поляни и мостове...

Вече се разхождаха, бяха в гората, с килим от кафяви листа.
Катрин бе ядосана и разстроена, почти разплакана.

– Нют! – каза тя. – Това е абсолютно безумие!

– Откъде-накъде?

– Как можеш да избереш точно този безумен момент, за да ми кажеш, че ме обичаш? Никога досега не си ми говорил така! – тя спря.

– Да вървим – каза Нют.

– Не. Няма да продължа нататък. Изобщо не трябваше да излизам с теб!

– Но ти излезе.

– За да не си вкъщи. Ако някой беше дошъл да чуе какво ми говориш седмица преди сватбата...

– Какво щеше да си помисли?

– Че си луд.

– Защо?

Катрин пое дълбоко дъх, произнесе реч.

– Позволи ми да кажа, че съм дълбоко трогната от безумието, което извърши. Не мога да повярвам, че наистина си избягал от казармата, но може и да си. Не мога да повярвам, че наистина ме обичаш, но може би е така. Все пак...

– Обичам те – каза Нют.

– Трогната съм – отвърна Катрин. – И съм много привързана към теб, като приятел. Много. Но... просто е твърде късно. – Тя направи крачка встрани от него. – Не си ме целунал дори веднъж. – Вдигна ръце, за да се предпази. – Не искам да кажа, че трябва да го правиш сега. Просто всичко е толкова неочаквано! Нямам никаква представа как да ти отговоря!

– Нека просто се поразходим. Да прекараме времето приятно.

Отново тръгнаха.

– Как очакваше, че ще реагирам? – попита Катрин.

– Откъде да знам какво да очаквам? Никога досега не съм правил подобно нещо.

– Да не би да мислеше, че ще се хвърля на шията ти?

– Може би.

– Съжалявам, но ще те разочаровам.

– Не съм разочарован. Не съм разчитал, че това ще стане. Колко е приятно само да се разхождаме.

Катрин спря отново.

– Знаеш ли какво ще стане сега? – попита тя.

– Не.

– Стискаме ръце и се разделяме като приятели. Това ще стане сега.

Нют кимна.

– Добре. Спомняй си за мен от време на време. Спомняй си колко много те обичах.

Неволно, Катрин избухна в плач. Тя обърна гръб на Нют и се загледа в безкрайната колонада на дърветата.

– Какво означава това? – попита той.

– Гняв! – отвърна тя и стисна юмруци. – Ти нямаш никакво право...

– Трябваше да разбере.

– Дали и аз те обичам? Щях да ти го покажа отдавна.

– Щеше ли?

– Да. – Катрин се обърна към него. Лицето ѝ бе силно зачервено. – Щеше да разбереш!

– Как? – попита Нют.

– Ще да забележиш. Жените ни ги бива кой знае колко да крият такива неща.

Той се вгледа в лицето ѝ. За свой ужас, тя разбра, че е права – че жените ни ги бива кой знае колко да крият любовта.

Нют видя любовта.

И направи каквото трябваше.

Целуна я.

– Истински ад е човек да си има работа с теб – каза тя, когато я пусна.

– Да?

– Не трябваше да го правиш.

– Не ти ли хареса?

– Какво очакваше? Луда, необузdana страст?

– Пак ще ти кажа, никога не знам какво ще стане в следващия момент.

– Ще си кажем довиждане.

Той леко се намръщи.

– Добре.

Тя произнесе още една реч:

– Не съжалявам, че се целунахме. Беше хубаво. Трябваше да го направим, бяхме толкова близки! Винаги ще те помня, Нют. Желая ти щастие.

– И аз на теб.

– Благодаря ти, Нют.

– Трийсет дни – каза той.

– Какво?

– Трийсет дни в ареста... ето какво ще ми струва една целувка.

– Съжалявам, но не аз те накарах да избягаш от казармата.

– Знаем – отвърна той.

– Не мисля, че заслужаваш награда за героизъм, заради глупавото нещо, което си направил.

– Трябва да е приятно да си герой. Хенри Стюарт Чейсънс герой ли е?

– Може и да бъде... Ако получи шанс – отвърна Катрин. Смутено, тя забеляза, че отново се разхождат. Сбогуването бе забравено.

– Наистина ли го обичаш? – попита той.

– Разбира се, че го обичам! – отвърна тя разпалено. – Ако не го обичах, нямаше да се омъжа за него.

– Какво толкова намираш в него?

– Стига вече! – извика Катрин и отново спря. – Даваш ли си сметка как се държиш? У Хенри има много, много, много добри неща! Да! И вероятно много, много, много лоши. Само че това не ти влиза в работата. Обичам го и не е необходимо да обсъждам достойнствата му с теб!

– Извинявай – каза Нют.

– Наистина престани!

Той я целуна пак. Целуна я пак, защото тя искаше.

Намираха се в голяма овощна градина.

– Как успяхме да се отдалечим толкова от дома, Нют? – попита Катрин.

– Единият крак пред другия... през поляни и постове – отговори той.

– И те се добавят една към друга... крачките.

Камбаната в училището за слепи недалеч заби.

– Училище за слепи – каза Нют.

– Училище за слепи – повтори Катрин. Тя поклати глава учудено унесена. – Вече трябва да се връщам.

– Каж ми довиждане.

– Всеки път, когато го кажа, получавам целувка.

Нют седна на окосената трева под едно ябълково дръвче.

– Седни – подкани я той.

– Не.

– Няма да те докосна.

– Не ти вярвам.

Катрин седна под друго дръвче, на пет метра от него. Затвори очи.

– Мечтай за Хенри Стюарт Чейсънс – каза той.

– Какво?

– Мечтай за твоя чудесен бъдещ съпруг.

– Добре, ще мечтая. – Катрин стисна клепачи още по-силно и си представи бъдещия си съпруг.

Нют се прозина.

Пчелите жужаха наоколо и Катрин едва не заспа. Когато отново отвори очи, видя, че Нют наистина спи.

Започна да похърква тихо.

Катрин остави Нют да поспи час и докато спеше, го обожаваше с цялото си сърце.

Сенките на ябълковите дръвчета започнаха да се удължават на изток. Камбаните в двора на училището за слепи отново забиха.

Чик-чирик, чик-чирик – зачурулика птичка.

Някъде далеч заръмжа автомобилен клаксон и млъкна. Заръмжа и млъкна. После замря.

Катрин стана и коленичи край Нют.

– Нют? – повика го тя.

– М-м? – обади се той и отвори очи.

– Става късно.

– Здравей, Катрин – каза той.

– Здравей, Нют – отвърна тя.

– Обичам те – каза той.

– Зная – отвърна тя.

– Твърде късно – каза той.

– Твърде късно – отвърна тя.

Нют стана и се изтегна с ръмжене.

– Приятна разходка.

– Приятна – съгласи се Катрин.

– Тук ли ще се разделим?

– Къде ще отидеш?

– Ще стопирам до града и ще се предам.

– Късмет – пожела тя.

– И на теб. Ще се омъжиш ли за мен, Катрин?

– Не.

Той се усмихна, вгледа се в нея за миг и бързо се отдалечи. Катрин остана загледана в него, докато ставаше все по-малък сред сенките и

дърветата, знаеше, че ако сега се обърне, ако я повика, тя ще хукне към него. Нямахше да има друг избор.

Нют спря. Обърна се. И я повика.

– Катрин! – повика я той.

Тя хукна към него, прегърна го, не можеше да говори.

КРАЙ

© 1960 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
Long Walk to Forever, 1960

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1263>]